דניאל מאיר

kkkkkkhhhhhh

14 במרץ—11 במאי, 2024

CCA תל אביב-יפו שמח להציג תערוכה חדשה של אמן הסאונד דניאל מאיר (*1972, חי ועובד בתל אביב-יפו). בתערוכה, ששמה מדמה רעש לבן, מאיר מציג מיצב סאונד ייחודי שמפגיש אותנו עם סביבתנו באמצעים קוליים וגורם לנו לחוש אותה באמצעות הרחש שהיא מייצרת. משני צידי הגלריה בקומת הקרקע של המרכז, בתוך חלל אפל, בוקע סאונד של מרחבים קוליים (soundscapes) שונים. הסינתזה של שני המרחבים הללו מתרחשת בסביבת מרכז הגלריה, כאשר שיטוט בחלל התערוכה משפיע על החוויה הנשמעת.

מצידו האחד של מיצב הסאונד, נשמע מרחב הנוף האורבני יציר האדם, שאפוף כולו ברעש. כפי שמאיר מתאר: "הרחש הקבוע הוא הרקע לכל פעילותנו, עד כדי כך שאנחנו כבר בקושי שמים אליו לב. קשה לדמיין את החיים אחרת, אבל בפרספקטיבה היסטורית, הצלילים שמרכיבים את ההמולה הבלתי פוסקת הזו הם תופעה חדשה (יחסית)". רחשי העיר העולים מגורדי שחקים, מתנועת כלי תחבורה, ממנועי מכונות, מפטישי אוויר, מרינגטונים של טלפון ומכלי נגינה אלקטרוניים משתלבים עם פיסות אודיטוריות נוספות לכדי מרחב שלם שנטוע במציאות העכשווית. קולות אלה כרוכים בעיסוקו של מאיר בזיהום רעש ובהשפעה שיש למרחב הקולי המודרני על בריאותנו ועל יכולת ההקשבה שלנו. מקור חשוב שהוא שב וחוזר אליו הוא The Soundscape, ספרו הקלאסי של ר. מורי שפר (Schafer) מ־1977 על תפיסה אודיטורית בתקופה המודרנית, ניתוח שנותר רלוונטי במיוחד בעקבות העלייה במודעות להשפעתו של הרעש על האדם ועל בעלי החיים.

מצידו השני של המיצב, בוקע מרחב קולי המורכב מקולות הדגומים מסביבה טבעית ללא הפרעה אנושית ובהם הקלטות של ים ורוח – רעש לבן של הטבע – כמו גם הקלטות של יצורים שונים כגון עטלפים וצרעות, שמתקשרים ביניהם בצלילים שהם מעבר לטווח השמיעה האנושית. מאיר מקליט וממיר את מנעדי הקול האולטרה־סוניים של יצורים אלה, ההרמוניות והמקצבים שלהם, ומנגיש לנו עולמות מקבילים שמתקיימים בסביבה הפיזית שלנו, לרוב מבלי שאנו ערים להם או מסוגלים לתפוס אותם.

הקולות הנשמעים בעת ובעונה אחת משני צידי החדר נובעים ממקורות הפקה מנוגדים, ועם זאת, הקומפוזיציה שמאיר אורג חושפת לפרקים דמיון אקוסטי מפתיע בין הטקסטורות והתדרים שלהם. רובד נוסף ששזור ביצירת הסאונד הוא האופן שבו מאיר 'תופר' את הפיסות הקוליות השונות במצבן הגולמי ומזין אותן לסינתיסייזר כאילו היו תווים וקצבי נגינה לכל דבר, במין שיבוש מודע של התוכנה המוזיקלית. התוצאה היא יצירה מסוג חדש, ואף על פי שהיא נשארת נאמנה למטווה המושגי המקורי של מאיר, היא איננה א־מוזיקלית. אפשר לאתר בה השפעות שונות, מעבודות הסאונד של אמנים פוטוריסטים מתחילת המאה ה־20 ועד למוזיקת נויז. ההקשבה, עבור מאיר, היא יותר ממצב קליטה, היא גם שיטת חקירה ש מטווה אופן של 'הליכה' במרחב הקולי. את הנשמע אנחנו מגלים ולא מקבלים באופן פסיבי, והתגלית הזו תמיד משתנה, תמיד סובייקטיבית ומתרחשת באופן מתמשך בהווה. מאיר מבודד את הקול כחומר, דוגם ומחבר אותו מחדש, מנגיד ומאחיד אלמנטים. מתוך המבנה הקולי שהוא טווה, מזדקקת לה מהות חמקמקה ופואטית ברעש הלבן שאופף אותנו.

"דניאל מאיר: "kkkkkkhhhhhh" מוצגת באוצרותה של תמר מרגלית ומתקיימת בתמיכת מועצת הפיס – הקרן לתרבות ואמנות.

دانييل مئير

kkkkkkhhhhhh

14 آذار—11 أيار، 2024

في معرضه الجديد الذي عنوانه هو محاكاة صوتية للضجة البيضاء، يقدم فنان الصوت دانييل مئير (*1972، يعيش ويعمل في تل أبيب-يافا) عملًا تركيبيًّا فريدًا يوصلنا ببيئتنا باستخدام وسائط صوتية، ويجعلنا نستشعر بمحيطنا من خلال الضجيج الذي ينتج عنها. في أطراف صالة العرض في الطابق الأرضي للمركز، وفي جوف فضاء معتم، ينبعث صوت مناظر صوتية مختلفة (soundscapes). تتكثّف هذه الأصوات القادمة من الأطراف في مركز صالة العرض، وقد رُكّب العمل على نحو يكون للتجول في المساحة أثرًا ملموسًا على التجربة المسموعة.

من أحد جوانب العمل التركيبي الصوتي، يمكن سماع امتداد المشهد الحضري الذي صنعه الإنسان، محاط بالكامل بالضوضاء. كما يصفه مئير: «الطنين المستمر هو خلفية كافة نشاطاتنا، لدرجة أننا بالكاد نلاحظه الآن. من الصعب أن نتخيل الحياة بطريقة أخرى، ولكن من منظور تاريخي، فإن الأصوات التي تشكل هذا الصخب والضجيج المتواصل هي ظاهرة جديدة تمامًا». ضوضاء المدينة مدمجة في مساحة كاملة متجذرة في الواقع المعاصر. تتضمن هذه الأصوات انشغال مئير بالتلوث الضوضائي واهتمامه بتأثير المشهد الصوتي الحديث على صحتنا وقدرتنا على الاستماع. أحد المراجع المهمة التي يعود إليها مرارًا وتكرارًا هو كتاب The Soundscape لـ ر. موري شافر (Schafer) من عام 1977 حول الإدراك السمعي في العصر الحديث، وهو تحليل يظل ذا أهمية خاصة بعد زيادة الوعي حول أثر الضوضاء الضارّ على البشر والحيوانات.

ومن الجانب الآخر من العمل التركيبي، تظهر مساحة صوتية مكونة من أصوات مأخوذة من البيئة الطبيعية دون تدخل الإنسان، بما في ذلك تسجيلات لصوت البحر والرياح – ضجيج الطبيعة الأبيض – بالإضافة إلى تسجيلات لمخلوقات مختلفة مثل الخفافيش والدبابير، وهي كائنات تتواصل مع بعضها البعض بأصوات تتجاوز نطاق السمع البشري. يسجل مئير ويجري تعديلات على نطاقات الصوت بالموجات فوق الصوتية لهذه المخلوقات، ويتلاعب بتناغماتها وإيقاعاتها، ويتيح لنا عوالم موازية موجودة في بيئتنا المادية، غالبًا دون أن ندركها أو نكون قادرين على إدراكها.

الأصوات المسموعة بالتوازي على جانبي الغرفة تنبع من مصادر إنتاج متضادة، ومع ذلك فإن التركيبة التي ينسجها مئير تكشف لنا بالتدريج عن تشابه صوتي مدهش بين قوامها وتردداتها. تُحاك طبقة أخرى تساهم في إنشاء الصوت، وهي الطريقة التي «يخيط» بها مئير المقطوعات الصوتية المختلفة في حالتها الخام، ويضفي عليها أصوات جديدة من مولّد الأصوات الموسيقية (synthesizer) كما لو كانت هناك نغمات وإيقاعات موسيقية لكل شيء، كمن يسبب نوعًا من التعطيل الواعي للبرامج الموسيقية. والنتيجة هي عمل فني من نوع جديد، على الرغم من إخلاصه للإطار المفاهيمي الأصلي الذي يتّبعه الفنان، فهو ليس خاليًا من الموسيقى. ويمكن تتبع تأثيرات مختلفة فيه، بدءًا من الأعمال الصوتية للمستقبليين في بداية القرن العشرين، مرورًا بفن الضوضاء لجون كيج وآخرين، وحتى موسيقى الضجيج (noise music). الاستماع، بالنسبة لمئير، هو أكثر من مجرد حالة استغراق بل هو طريقة للتحقيق، يشق طريقًا "للمشي" في الفضاء الصوتي. نحن نكتشف ما نسمعه ولا نستقبله بشكل سلبي، وهذا الاكتشاف هو توليدي، ومتغير دائمًا، ودائمًا ذاتي، ويجري باستمرار الآن، في الوقت الحاضر. يقوم مئير بعزل الصوت كمادة، ويأخذ عينات منه ويعيد توصيله، وتوجيه العناصر وتوحيدها. من البنية الصوتية التي ينسجها، هناك حاجة إلى جوهر مراوغ وشاعري في الضوضاء البيضاء التي تحيط بنا.

«دانييل مئير: kkkkkkhhhhhh» من تقييم تمار مرغاليت وبدعم من مفعال هبايس للثقافة والفنون.

Daniel Meir

kkkkkkhhhhhh

March 14—May 11, 2024

CCA Tel Aviv-Yafo is pleased to present a new exhibition by sound artist Daniel Meir (*1972, lives and works in Tel Aviv-Yafo). The exhibition, whose title simulates white noise, presents a unique sound installation that reintroduces us to our environment through sonic means and allows us to sense it through the noise it generates. Different soundscapes emanate from two sides of the main gallery. These two soundscapes are optimally synthesized around the center of the gallery, as moving through the space affects the visitors' auditory experience.

From one side of the sound installation emerges the urban, man-made soundscape entirely immersed in noise. As Meir describes: "The constant rustle is the backdrop to everything we do, to the point that we barely notice it anymore. It's hard to imagine life any other way, but from a historical perspective, the sounds that make up this ongoing commotion are a relatively new phenomenon." The city noise radiating from skyscrapers, vehicle movement, machine engines, jackhammers, cellphone ringtones, and electronic musical instruments blend with other auditory fragments into a comprehensive soundscape rooted in contemporary reality. These sounds resonate with Meir's interest in noise pollution and the impact of the modern auditory environment on our health and listening ability. A vital source he keeps returning to is R. Murray Schafer's 1977 classic book on auditory perception in modern times, "The Soundscape;" Schafer's analysis remains particularly relevant given the growing awareness of the harmful effects of noise on humans and animals.

From the other side of the installation flows another soundscape, composed of recorded natural sounds free of human interference, including recordings of the sea and wind – nature's white noise – as well as recordings of creatures like bats and wasps communicating through sounds beyond the range of human hearing. Meir records their ultrasonic sounds, harmonies, and rhythms and converts them to the human hearing range, granting us access to parallel worlds that exist in our physical surroundings, yet are often undetected or imperceptible to us.

The sounds heard simultaneously from both sides of the gallery originate from opposing sources, yet the composition Meir weaves periodically reveals surprising acoustic similarities between their textures and frequencies. An additional layer is interwoven into the sound piece through Meir's "stitching" of the raw audio fragments and feeding them into a synthesizer as if they were musical notes and rhythms in a deliberate subversion of the musical software. The result is a new kind of sound-piece that while remaining faithful to Meir's conceptual framework, reveals surprising musical qualities, conveying various influences, from the early 20th-century Futurist artworks to noise music.

For Meir, listening is more than a state of perception; it is also an explorative method of 'walking' through the soundscape. What we hear is discovered, rather than passively received, and this discovery is ever-changing, ever-subjective, continuously unfolding in the present moment. Meir isolates sound and treats it as a material, sampling and reassembling it, contrasting and unifying its different elements. From the sonic structures he weaves, an elusive, poetic essence emerges within the white noise that envelops us.

"Daniel Meir: kkkkkkhhhhhh" is curated by Tamar Margalit and supported by Mifal HaPais – Council for the Culture and Arts.

Daniel Meir, **kkkkkkhhhhhh**, 2024.
Sound installation, 17 min.

Production: Diana Shoef
Architecture: Michael Walma van der Molen
Construction building: Doron Brachfeld
Installation: Ehud Elkov
The artist wishes to thank: Noa Shuval; Prof. Eran Levin, School of Zoology, Tel Aviv University; Assif Tsahar; Dor Even Chen; Sergio Edelsztein; Yoav Bar Nes; Yair Vardi.

دانييل مئير، **kkkkkkhhhhhh**، 2024.
تركيب صوتي، 17 دقيقة

انتاج: ديانا شوئيف
تصميم الفضاء: ميخائيل ڤيلما ڤان در مولن
بناء الهيكل: دورون براخفيلد
تركيب المعرض: إيهود ألكوڤ
يوّد الفنان ان يشكر نوعا شوڤال؛ د. عيران لڤين (مدرسة علم الحيوان في جامعة تل أبيب)؛ أسيف تساخار؛ دور إيڤن خين؛ سرجيو إدلشطاين؛ يوئاڤ بار نيس؛ يائير ڤاردي.

דניאל מאיר, **kkkkkkhhhhhh**, 2024.
מיצב סאונד, 17 דק'

הפקה: דיאנה שואף
עיצוב חלל: מיכאל וולמה ון דר מולן
בניית קונסטרוקציה: דורון ברכפלד
תלייה: אהוד אלקוב
האמן מבקש להודות לנועה שובל; ד"ר ערן לוין (בית הספר לזואולוגיה, אוניברסיטת תל אביב); אסיף צחר; דור אבן חן; סרג'יו אדלשטיין; יואב בר נס; יאיר ורדי.

CCA: תל אביב-יפו
تل أبيب-يافا
Tel Aviv-Yafo

מפעל הפיס